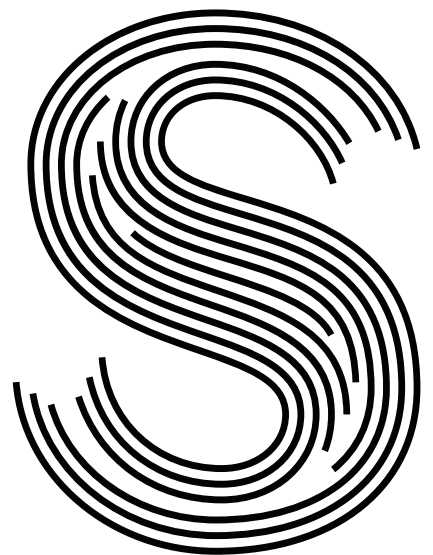

CÉCIL
MCL ORIN
S LVANT

Podcast

Cécile McLorin Salvant o své tvorbě nedávno řekla: „Myslím, že svět je vystavěn z příběhů. Pomocí příběhů se zařazujeme do lidské společnosti. Vždy jsem chtěla vyprávět příběhy a zpěv mi to umožňuje dělat podle vlastních pravidel. Ponor do různých rolí přitom pomáhá pochopit i obtížná témata, temné aspekty naší kultury a historie. Proto se tak zajímám o stavění mostů, o propojování lidí.“

K vyprávění příběhů dostala Cécile McLorin Salvant všechny myslitelné dary. Přesvědčivost, přirozený talent pěvecký i autorský, empatii. A v neposlední řadě schopnost přirozeně se pohybovat nad žánry, překračovat jejich hranice, jak si který příběh žádá. Což je pro ni samozřejmě součástí daru multikulturnosti. Cécile se narodila na Floridě, v Miami. Táta, lékař, pochází z Haiti. A máma, Francouzka, založila bilingvní, francouzsko-anglickou základní školu. Cécile vzpomíná: „Měla jsem to štěstí vyrůstat v domě, kde se bez předsudků poslouchaly všechny druhy hudby. Haitská, hip hop, soul, klasika, jazz, gospel, kubánská... to abych jmenovala jenom něco. Když máte jako dítě přístup k tomu všemu, prostě vám to otevře svět.“

Formální muzikantské vzdělání začala Cécile získávat v pěti letech, nejdříve díky lekcím klasického pianu. V osmi rozšířila zájmy o zpěv ve sboru a později i o klasickou pěveckou průpravu pod vedením Edwarda Walkera, pedagoga University Of Miami. Ale chtělo to ještě jednu formativní zkušenost, aby se rozhodla pro hudbu jako pro svoji profesi. Ona zkušenost ji ovšem nečekala doma v Miami.

Ve frankofonní rodině vyrůstající Cécile si chtěla vyzkoušet život ve Francii a jako osmnáctiletá se nechala v Aix-en-Provence zapsat ke studiu politických věd a práva. A také na konzervatoř v oboru barokního zpěvu. Máma, která ji v prvních dnech ve Francii doprovázela, aby jí usnadnila aklimatizaci, si ovšem všimla také přihlášky do kursu jazzového zpěvu. Protože věděla, jak ráda dcera poslouchá třeba Sarah Vaughan, ponoukla jí, ať zkusí přijímací pohovor.

Cécile se podle vlastních slov do dalšího studia nehrnula. Později vzpomínala, že měla práce až nad hlavu s těmi právy i barokním zpěvem. Nicméně mámě vyhověla a prý bez velkého nadšení zazpívala na přijímačkách do jazzového kursu standard Misty.

U přijímaček seděl jazzman Jean-François Bonnel, kterého talent osmnáctileté Cécile naprosto uchvátil. Prohlásil, že už bez jazzové průpravy má vše potřebné. Správný timing, frázování, intonaci, a neuvěřitelnou barvu hlasu podobnou právě Saře Vaughan. A k tomu výjimečný rozsah. Váhavou Cécile přesvědčil, ať se do kursu jazzového zpěvu запиše.

Pak už šlo všechno rychle. Cécile se zalíbilo ve společnosti „pohodářů s dredy“ a brzy už ve Francii zpívá v kapele, kterou pro ni pan učitel sestavil z dalších studentů. Také se postaral o doplnění jazzového vzdělání a zahrnul teď už nadšenou studentku hromadou nahrávek. Cécile v rozhovoru pro New Yorker vzpomíná, jak tehdy „poslouchala kompletní diskografie Bessie Smith, Elly Fitzgerald či Billie Holiday non-stop celý den“.

Stále ještě se ale paralelně věnovala i baroknímu zpěvu a recitálům v malých kostelech. Jak ale přiznala, jazz nakonec převážil kvůli narůstajícímu počtu koncertů napříč Evropou. Kdyby prý měla nabídky i na vystoupení s barokním repertoárem, snažila by se pokračovat v obou směrech.

Jak rychle Cécile dosáhla jazzové pěvecké zralosti dokazuje vlastním nákladem v roce 2010 vydaná albová prvotina, nazvaná prostě Cécile. Zpěvačku tu doprovází kapela jejího objevitele, Jean-François Bonnel Paris Quintet.

Krátce poté už začala jednadvacetiletá Cécile doslova sbírat ceny v domovské Americe. Nejdříve titul nejlepší zpěvačky roku v Thelonious Monk International Jazz Competiton, kam ji přihlásila opět máma. Díky vítězství v soutěži získala kontrakt na další album WomanChild, vydané v roce 2013. Už zásluhou téhle nahrávky si Cécile vysloužila výhru v hlasování kritiků DownBeatu v kategorii Jazzové album roku a také nominaci na Grammy. Následující deskou For One To Love z roku 2015 už nominaci v kategorii Nejlepší jazzové pěvecké album proměnila.

Postupně nasbírala Cécile McLorin Salvant tři sošky gramofonků. Zatím tři. Asociace jazzových novinářů zvolila Cécile Zpěvačkou roku dvakrát, v letech 2015 a 2022. O mimořádných kvalitách hudebnice ovšem svědčí také uznání kolegů. Už v roce 2015 vysekl Cécile poklonu samotný Wynton Marsalis, když ji přizval na Big Band Holidays, vánoční album Jazz At Lincoln Centre Orchestra, a následně i na turné.

Alba Cécile McLorin Salvant mapují cestu od osobitých úprav standardů a cover-verzí k čím dál většímu podílu skladeb autorských a větší originalitě i nadžánrovosti. Během pražského koncertu se navíc možná dočkáme i repertoárových novinek. V září totiž vychází už osmý zpěvaččin profilový titul Oh Snap. Písně na něm označila zpěvačka za „obzvláště osobní“. V době přípravy podcastu ještě nebylo album k dispozici, ovšem titulní singl naznačuje posun ke kvalitnímu popu a vkusné práci s elektronikou.

Dramaturgie festivalu Prague Sounds potažmo Struny podzimu měla vždy, mimo jiné, čich na mimořádné ženské hlasy. Ani letošek není výjimkou. Ať už si Cécile McLorin Salvant 19. listopadu vybere k vyprávění v Lucerně jakékoliv příběhy, budou poutavé a uvěřitelné. Můžete-li, nenechejte si koncert ujít.

Tomáš S. Polívka
publicista